

φυσική αὐτῶν νωθρότης, ἢ δυσάρεστος φωνή, ἢ ἡ σκληρά, μέλαινα σὰρξ, ἀρχοῦν ν' ἀποτρέψωσι τινὰ ἀπὸ τὴν δαπάνην τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν ἢ διατηρήσεως. Τρώγει δὲ ὁ Κασουάριος, ἀγριοὺς μὲν, καρπούς, τρυφεράς ῥίζας, καὶ κάποτε τοὺς νεοσσοὺς μικρῶν ζώων· ἀλλ' ἀφοῦ ἡμερωθῇ, τρέφεται ὄχι μόνον με καρπούς, ἀλλὰ ἔτι με ἄρτον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀναλίσκει καθ' ἡμέραν περιττῶς μίαν ἡμῶν ὀκτῶν. Ἡ ταχυδρομία τῶν πτηνῶν τοῦτων εἶναι θαυμαστή· πολλάκις ὑπερβαίνουν καὶ τοὺς ταχυτάτους ἵππους. Εἰς σκύλους δὲ ἀντιστέκονται, βαρύνει κτυποῦντες αὐτοὺς με τοὺς πόδας. Τὸ θηλυκὸν γεννᾷ τρία αὐγά, παρὰ τοῦ χρώματος, ποικιλιμένον με πράσινον· περιθάλλει δὲ αὐτὰ μόνον, χωρὶς τοῦ ἀρσενικοῦ τὴν βοήθειαν, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτός· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν δὲν ἀπαιτοῦν φροντίδα τινά, διότι, σκεπαζόμενα με ὀλίγην ἄμμον μέσα εἰς τὴν τρύπαν ὅπου ἐγεννήθησαν, ἐκθέτονται εἰς τὴν ζοογόγον τοῦ ἡλίου ἐπιρροήν. Ὁ εἰς αἰχμαλωσίαν Κασουάριος πυρρὸν οὕτω τὰ αὐγά του εἰκοσιοκτὼ ἡμέρας. Ἐφέρθη δὲ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ πτηνὸν τοῦτο ὑπὸ τῶν Ὁλλανδῶν, κατὰ τὸ 1597.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Κασουάριου εἶναι σχεδὸν γυμνή, σκεπασμένη με γαλανόν τι δέρμα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀναφύονται ὀλίγαι σκορπισταὶ τρίχες. Καθόπιλλίξει δὲ αὐτὴν κωνικὴ περικεφαλαία, ἀπὸ κερατοειδῆ οὐσίαν, μελάγχρυνος μὲν ἐμπροσθεν, κιτρινὴ δὲ εἰς ἄλλα μέρη. Σπογγώδεις ἀδενοὶ δεῖς μεμβράναι, ἐρυθροῦ καὶ ἰώδους χρώματος, ἐπικαλύπτουν τὸν λάρυγγα, κατακρεμάμεναι εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος. Τὰ ἐπὶ τοῦ σώματος πτερὰ, γαλανοῦ τινὸς μαύρου χρώματος, ἔχουν χαρακτῆρα ἰδιαίτερον, ὁμοιάζοντα ὅπως οὖν μακρὰς λεπτὰς τρίχας. Τὴν πτέρυγα, ἥτις ὅμως ποσῶς δὲν τὸν χρησιμεύει διὰ νὰ πετᾷ, συγκροτῶν πέντε γυμνὰ κονδύλια, ἢ μᾶλλον πέντε κοῖλοι σωλήνες, ἀτριχες καὶ κόκκινοι πρὸς τὸ ἄκρον.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο, ἀφοῦ λάβῃ τὸ πλήρες αὐτοῦ μέγεθος, ἔχει πλέον παρὰ δύο πηχῶν μήκος ἀπὸ τὸ ῥάμφος ἕως τὰ ὀπίσθια. Τὰ δὲ νεογνά στεροῦνται περικεφαλαίας, καὶ τὰ πτερὰ των εἶναι ἀνοικτοῦ κοκκίνου χρώματος, μεμιγμένον με ψαρόν.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ ΤΩΝ ΙΣΛΑΝΔΩΝ.

ΠΑΛΑΙΟΘΕΝ ἐπεκράτησεν ἡ ἀγάπη τῶν γεαυμάτων μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς νήσου Ἰσλανδίας. Πόσον ὠφελίμως ἐξοδεύουν οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ ἀνθρώποι τὰς μακρὰς ἐσπέρας τοῦ μακροτάτου χειμῶνος των! πόσον διαφόρως ἀπ' ἄλλης τινὰς, οἱ ὅποιοι δαπανοῦν πολλάκις τὸν πολῦτιμον αὐτῶν καιρὸν εἰς ἀργολογίαν καὶ βωμολοχίαν, εἰς τυχερὰ παιγνίδια, ἴσως δὲ ἔτι εἰς

ἀσελγεῖς χορὰς ἢ φθοροποιὰς οἶνοποσίας! Εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, κυρίως καὶ κυρία, παῖδια καὶ δούλοι, συναθροίζονται περὶ λύχνων ἁφάς. Καθεὶς λαμβάνει ἀνά χεῖρας τὸ ἔργον του, ἐκτὸς ἐνός, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀναγνώστης. Μολονότι δὲν ἔχουν παρὰ ὀλιγώτατα τυπωμένα βιβλία, πολλοὶ ὅμως εἶναι καλλιγράφοι ἐξαιρέτοι, καὶ ἀντιγράφουν τὰς πολυαριθμοὺς ἱστορίας τῆς νήσου των. Ὁ ἀναγνώστης διακόπτεται συχνά ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότην, ἢ ἄλλον τινὰ εἰδήμονα, ὅστις κάμνει παρατηρήσεις, ἢ προβάλλει ἐρωτήματα διὰ νὰ γυμνάξῃ τὴν εὐφυΐαν τῶν παιδίων ἢ τῶν δούλων. Τοιοτρόπως στολίζονται ὅλων τὰ πνεύματα με τοσαύτας ὠφελίμους γνώσεις, ὥστε οἱ περιηγηταὶ πολλάκις ἐκπλήττονται ἀκούοντες τοὺς αὐτοδιδάκτους τούτους χωρικοὺς νὰ συνομιλῶσι περὶ ὑποθέσεων, τὰς ὁποίας δὲν γνωρίζον εἰς ἄλλης τόπος παρὰ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος σοφοί. Ἀλλ' εἰς τὴν μάθησιν αὐτῶν δὲν ἀμελοῦν οἱ νησιῶται οὗτοι νὰ προσθέτωσιν ἀρετὴν καὶ εὐσεβειαν. Καθὼς ἐξοδεύουν τὰς ἐσπέρας των λογικώτατα διὰ τῆς ἀναγνώσεως, παρόμοια τελειοῦν αὐτὰς θεοσεβέστατα διὰ ψαλμωδίας καὶ προσευχῆς.

ΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ.—Οὐδὲ σκοπὸν ἔχω, οὐδὲ καιρὸν, οὐδὲ δύναμιν, νὰ παραστήσω τὴν ὑψηλὴν καὶ ἀνέκφραστον λαμπρότητα πάντων των τῆς θείας Γραφῆς χαρακτήρων· λέγω δὲ μόνον, ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἐμφαίνουσιν ἔργον Θεοῦ τὰς θείας Γραφάς, εἰς εἶναι ἡ θαυμασία τῆς φράσεως ἀπλότης. Αὕτη ἔχει κάλλος μέγα καὶ θαυμασίον, ἀλλὰ φυσικόν, ἄτεχνον, καὶ ἀνεπιτήδευτον· ἔχει εὐπρέπειαν καὶ σιμνότητα, ὑπερβαίνουσιν πᾶσαν ὠραιότητα καὶ σιμνοπρέπειαν· ἔχει δύναμιν ἢ χάριν, ἥτις εἰσέρχεται εἰς τῆς καρδίας τὸ κέντρον. Παντὸς ἀνθρώπου τὸ σύγγραμμα μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν ἀνάγνωσιν χορτάζει, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀηδὴν φέρει· ἡ ἀνάγνωσις ὅμως τῆς θείας Γραφῆς οὐδέποτε φέρει χορτασμόν· ὅσον δὲ ἀναγινώσκεις αὐτήν, τοσοῦτον ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ σου τὴν ταύτης ἀνάγνωσιν.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΑΤΑΡΑΞΙΑ.

ΟΣΟΝ ἀξίζει μία ἡσυχος ἡμέρα, δὲν ἀξίζουν ἑκατὸν ἡμέραι ἀνῆσυχος. Ἐντὸς εἰς τὴν ἰδίαν μας καρδίαν εὐρίσκειται ἡ πηγὴ πασῶν τῶν ἡδονῶν· ὅστις ζητεῖ αὐτὰς ἀλλὰ ἄλλως, ὑβρίζει τὸ Θεῖον. Οἱ σκοποὶ μὲ, αἱ ἐπιθυμίαι μου, καὶ αἱ ἐλπίδες μου, δὲν ἐκτείνονται ποτὲ ἐπέκεινα τοῦ ἰδίου μου κόλπου. Οἱ ποταμοὶ τρέχουν ταχέως πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐμβαίνουν εἰς αὐτὴν χωρὶς

νά τὴν ἐνοχλῶσιν· ὁμοία εἶναι καὶ ἡ καρδία μου· ὅλα τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν μέγαν τοῦτον κόσμον δὲν ἐπιφέρουν εἰς ἐμεὺ οὔτε μίαν φροντίδα. Τὴν ἀλήθειαν ἔχω πυξίδα μου, τὴν δὲ μετριότητα πηδάλιον· ὁποῖος ἄνεμος καὶ ἂν φυσῇ, πάντοτε προοδεύω. Τὰ νέφη ἀναβαίνουν, καὶ πάλιν καταβαίνουν εἰς εἶδος βροχῆς, χωρὶς νὰ μὲ προξενῶσι κάμμίαν ἀνησυχίαν. Ὅταν κρύπτωσιν ἅπ' ἐμὰ τὸν ἥλιον τὴν ἡμέραν, προσπαθῶ νὰ βλέπω τοὺς ἀστέρας τὴν νύκτα. Μὲ ἀτάραχον ὄμμα βλέπει ἡ χελιδὼν ἀπὸ τὴν ἀκίνδυνον αὐτῆς· φωλεὰν τοὺς αἱματώδεις ἀγῶνας τῶν γυλῶν. Ὅποιος ἔσ' ἂν νικήσῃ, δὲν ἐνοχλεῖ αὐτὴν ὁ νικητὴς· μυῖαι δὲ καὶ σκώληκες ποτὲ δὲν τῆς λείπουν. Τὰ ἐνδύματά μου γίνονται ὅλα ἀπὸ τὸ κοινότατον ὕφασμα, ἡ τροφή μου εἶναι παχυλὴ, καὶ τὰ σκεπάζοντα τὴν καλύβην μου ἄχρηστα φθείρονται κατ' ἔτος. Πλὴν κατὰ τί ἤθελα εἶσθαι εὐδαιμονέστερος τὴν ἐπαύριον, ἂν ἐφοραῖνα σήμερον μεταξωτὰ, καὶ ἐδειπνοῦσα πολυψων ἢ ποικίλον δειπνον; Στέγαι χρυσαὶ δὲν ἀποδιώκουν ἀγρυπνίαν καὶ μερίμναν· ἢ σιτισμός δὲ ἂν εὐτυχαινε, πόσον ἐνκόλως δύναμαι νὰ προφθάσω εἰς τὴν ταπεινὴν μου θύραν! Ἡ περιουσία μου στέκει εἰς τὰ ἄκρα τῶν δύο μου βραχιόνων, καὶ πᾶσα ἡμέρα μὲ δίδει τὰ προϊόντα τῆς. Ὅταν ἦναι καύσις, δροσιζομαι ὑπὸ τὴν σκιάν δένδρου τινός· ὅταν δὲ ἦναι ψύχος, θερμαίνομαι ἐργαζόμενος. Τὸ γῆρας θέλει ταχέως μὲ προφθάσειν· ἀλλ' ἔχω παῖδας νέους, καὶ θέλουν μὲ ἀνταμείψιν δι' ὅσα ἔκαμα ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐάν μὲνῶσι πάντοτε φιλαλήθεις ἢ μετριόφρονες, μόλις θέλουν στενάξιν ἀπαξ εἰς ὁλόκληρον ἑκατονταετηρίδα. Ὅποιοι τριανυμῖαι καὶ ἂν συμβῶσιν, ἡ ἀταραξία εἶναι λιμὴν ἀνοικτὸς πάντοτε εἰς τοὺς ἀθῶους τὴν καρδίαν. Χαῖρε, ἀταραξία τῆς ψυχῆς! γλυκὺ θέλγητρον τοῦ βίου! Βασιλεῖς ἤθελαν πωλῆσαι τοὺς στεφάνους των διὰ νὰ σὲ ἀγοράσωσιν, ἂν ἐγνώριζαν τὴν ἀξίαν σου. Τελείωσε τὰς εὐεργεσίας σου· σὺ μ' ἐβοήθησες νὰ ζήσω καλῶς—βοήθησέ με ν' ἀποθά-νω παρομοίως.—ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΙΝΙΚΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΟΙ ΒΑΡΥΤΙΜΟΙ ΛΙΘΟΙ.

Παράδοσις τῶν Ῥαββίνων.

Ο ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ διδάσκαλος, Ῥαββὶ Μείρ. ἐκάθητο εἰς τὴν δημοσίαν σχολὴν ὁλόκληρον τὴν Σάββατον, διδάσκων τὸν λαόν. Ἐνῷ ἐλείπεν ἅπ' αὐτὸν οἶκον αὐτοῦ, ἀπέθαναν οἱ δύο του υἱοί, ἀμρότεροι εὐκιδέστατοι, ἢ εἰδήμονες τοῦ νόμου. Ἡ γυνὴ του ἔφερον αὐτοὺς εἰς τὸν κοιτῶνά της, τοὺς ἔβαλεν ἐπὶ τοῦ νεμφικοῦ κραββάτου, καὶ ἤπλωσε λευκὸν κάλυμμα ἐπάνω εἰς τὰ λείψανά

των. Τὸ ἐσπέρας ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον ὁ Ῥαββὶ. Ῥοῦ εἶναι οἱ δύο μου υἱοί, ἠρώτησε, διὰ νὰ τοὺς δώσω τὴν εὐχὴν μου; Πολλάκις ἐκύτταξα εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σχολείου διὰ νὰ ἴδω αὐτοὺς, ἀλλὰ δὲν ἦσαν ἐκεῖ. Τὸν ἐπρόσφε-
ρεν ἐκεῖνη τότε ποτήριον τι· αὐτὸς δὲ ἠλόγησε τὸν Κύριον, ἔπινε, καὶ πάλιν ἠρώτησε,—Ῥοῦ εἶναι οἱ υἱοί μου, διὰ νὰ πῶσι καὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας; Ἡλησίον ἐδῶ εὐρίσκον-
ται, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη· ἢ συγχρόνως τοῦ ἔστρωσε τράπεζαν διὰ νὰ φάγῃ. Ὁ Ῥαββὶ ἦτον εὐδιά-
θετος· ἀφοῦ δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπέδωκεν εὐ-
χαριστίας εἰς τὸν Θεόν, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ
της· Ῥαββὶ, ἐπιθυμῶ νὰ σὲ προβάλῃ μίαν ἐρώ-
τησιν· ἔχω τὴν ἄδειαν; Βεβαία, ἀγαπητὴ μου·
ἐρώτησε. Ἡρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ παρέδωκέ τις
πολυτίμους πέτρας, νὰ τοῦ τὰς φυλάξω· τώρα
δὲ μοῦ τὰς ζητεῖ· νὰ τὰς δώσω; Τοιαύτην
ἐρώτησιν, ἀπεκρίθη ὁ Ῥαββὶ Μείρ, δὲν ἦτο
ποσῶς ἀναγκαῖον νὰ μὲ προβάλῃ ἡ γυνὴ μου.
Τί, δὲν γνωρίζεις ὅτι εἰς καθένα χρωστοῦμεν
ἀσμένως νὰ ἐπιστρέφωμεν τὸ ἴδιόν του; Μά-
λιστα, εἶπεν ἐκεῖνη, τὸ γνωρίζω· πλὴν μ' ἐφάνη
καλῆτερον νὰ σὲ εἰδοποιήσω.

Σηκωθείσα τότε ὑπῆγε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν
κοιτῶνα, καὶ, πλησιάσασα εἰς τὸν κραββάτον,
ἐξεσκέπασε τὰ νεκρὰ σώματα. Ἀ! υἱοί μου,
υἱοί μου! ἔκραξε μεγαλοφώνως ὁ πατήρ· υἱοί
μου! φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ φῶς τῆς δια-
νοίας μου! ἐγὼ ἦμην ὁ πατήρ σας, ἀλλὰ σεῖς μ'
ἐδιδάσχετε τὸν νόμον. Ἡ μήτηρ ἀπέστρεψε,
καὶ ἐδάκρυσε πικρῶς. Τέλος δὲ, λαβοῦσα τὸν ἄν-
δρα της ἀπὸ τὴν χεῖρα, εἶπε, Ῥαββὶ, δέν μ' ἐδί-
δαξες ὅτι χρωστοῦμεν ἀσμένως νὰ ἐπιστρέφωμεν
πάν ὅτι ἄλλοι πρὸς καιρὸν μᾶς ἐμπιστεύονται;
Ἰδοὺ, ὁ Κύριος ἐδῶκεν, ὁ Κύριος ἀφῆρεσεν,
εὐλογημένον ἅς ἦναι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου!
Εὐλογημένον ἅς ἦναι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου!
Ἐφώνησεν ὁ Ῥαββὶ· εὐλογημένον δὲ ἅς ἦναι τὸ
ὄνομα του καὶ δι' ἐσέ, διότι ἀληθῶς ἐγράφη,
Ὅστις εὐλόγηκε γυναικα ἐνάρετον ἔχει θησαυρὸν
τιμιώτερον ἀπὸ λίθους πολυτελεῖς· μὲ φρόνησιν
ἀνοίγει τὸ στόμα της, ἢ εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῆς
εἶναι ὁ νόμος τῆς εὐμενείας.

ΛΟΡΑΤΟΣ Πρόνοια κυβερνᾷ τὰ πάντα· ἢ ἂν
βρέχῃ ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους ἀδιακρίτως, δια-
κρίκει ὅμως τὰς γοερὰς δειήσεις τῶν ἀδικημένων
ἀπὸ τὰς θριαμβικὰς δοξολογίας τῶν ἀδικούντων.
—ΚΟΡΑΗΣ.

ΟΣΤΙΣ κηρύττει ἀτίμως τὰς ἀδιαφόρους πρά-
ξεις, σμικρύνει τὴν ἀτιμίαν τῶν ἀληθῶς ἀτίμων
πράξεων.—ΒΕΚΚΑΡΙΑΣ.